

Csapó Endre

A baloldal bármi lehet– kivéve nemzeti

Megjelent a Magyar Élet 2014. április 3-i számában

Navracsics Tibor közigazgatási és igazságügyi miniszter figyelmeztet, hogy az MSZP soha nem tagadta meg sem a Kommunisták Magyarországi Pártját, sem a Magyar Dolgozók Pártját, sem a Magyar Szocialista Munkáspártot. Identitásukra a miniszterelnök-helyettes szerint a legtökéletesebb leírást néhány évvel ezelőtt **Szájer József** adta, aki azt mondta: az MSZP olyan, mint az átszoktatott balkezes, mindenért jobb kézzel nyúl, de amikor a pohár lebillen az asztról, azért bal kézzel kap. Navracsics Tibor hozzátette: mintha az MSZP megtanulta volna, hogy egy demokráciában hogyan kell viselkedni, de amikor valamilyen váratlan fordulat adódik, akkor a balkezes tör elő, vagyis a közel száz éves múlt, amely a magyarországi baloldalt nem csak meghatározta, hanem el is torzította. A miniszterelnök-helyettes szerint a szociáldemokrácia hagyománya is jelen volt az országban, de ezt a baloldali értéket a kommunisták megsemmisítették.

Ebben a néhány mondatban a miniszterelnök-helyettes akarva-akaratlanul megfogalmazta a magyarországi baloldal természetrajzát. Rámutatott arra, ami lényege, a baloldal olyan széles politikai választéket tud átívelni, amelyben ellentétek, akár ellenségek kerülnek azonos fogalom alá. A baloldaliságára büszke Egyesült Államok, és a baloldaliságát hirdető Szovjetunió egyaránt bele is tartoztak abba a színpébe, amit vitathatatlanul mindenki baloldalnak tart. Ha van valami, ami ebben a sokféleségben közös, az a kötelező internacionalizmus.

He ennek a szónak a szótári értelmezését vesszük, még vonzó is lehetne: *„Az internacionalizmus szó szerinti jelentése nemzetköziség, valamennyi nép szabadságának és egyenlőségének, a népek együttműködésének és barátságának elve.”* A politikai szótárban már többet megtudunk róla: *„Valamennyi nép szabadságának és egyenlőségének, a népek együttműködésének és barátságának, a nemzetek önkéntes egyesülésének védelmezése; küzdelem a sovinizmus ellen, a nacionalista elzárkózás, szűklátókörűség, elkülönülés ellen.”* (Terényi István által szerkesztett Idegen szavak szótára.)

Az első magyarázat békés, szimpatikus. A vallások nemzetközisége ilyen képet mutat. Ez lehetne követendő példa, de van ellenérv: voltak vallásháborúk, és ha jól odafigyelünk, ma is vannak. Ettől az első magyarázat még elfogadható. A másik megfogalmazás már nem állapotot jelöl meg, hanem küzdelmet követel, szinte csak egyetlen valami – a nemzet ellen. És mint láttuk a gyakorlatban – forradalmakkal, háborúkkal, társadalmi osztályok legyilkolásával akart eljutni az ideológiájában megfogalmazott szép világba. Terényi szótárában (Szikra Kiadó 1951) első helyen így értendő a nemzetköziség:

„Minden ország proletárjának és dolgozóinak nemzetközi osztályegysége és szolidaritása a burzsoázia uralmának megdöntéséért, az imperializmus megsemmisítéséért és a kommunizmusnak az egész világon való felépítéséért folytatott küzdelemben. A proletárinternacionalizmus megerősítése csupán oly megingathatatlan, gránitszilárd alapon lehetséges, mint a marxizmus-leninizmus, amely a munkásosztály világnézete.”

Ennek a kettős tartalomnak a kivetülése egy XIX. századi költő, **Palágyi Lajos** irodalmi felhorkanásában jelentkezik:

Ki a nemzetközi?

Magyar, ki honát megveti
És mindent, ami nemzeti,
Mindegyre szid, mindegyre mar:
Ó, az még nem nemzetközi,
Csak rossz magyar.

Palágyi Lajos rájött valamire, amihez a szocializmus mai magyar hívei még nem értek meg. Fiatalon lelkes szocialista volt, írásai versei megjelentek a korabeli Népszavában is. De amire megérett a helyzet a Tanácsköztársaság létrejöttére, Palágyi lelkesedése alábbhagyott. Azon a ponton bicsaklott meg benne a szocializmus iránti eszme, ami körül omladozik a mai magyarországi baloldal politikai mezőnye: adódik, amikor vállalni kell a magyarságot, esetleg idegen származás ellenére is. Időnként feltűnő, hogy a nemzetköziség híveinek viszonya a nemzeti kötődéshez jó esetben közömbös, éles helyzetekben ellenséges. Az idők során annyit verték a magyart magyarságáért, hogy érzékeny a megnyilatkozó magyarellenességre.

Évszázados tapasztalati tőke működött a magyar népben 2010-ben, amikor a megérett politikai helyzetben önvédelmi reflexként döntő többségi szavazattal kiszorította a nemzetellenességben jeleskedett internacionalistákat a közhatalomból. Elsőként az SZDSZ omlott össze. És az MSZP? Három alkalommal volt kormányzó párt – mindhárom alkalommal együtt, vagy inkább az SZDSZ vezetése alatt –, és mindvégig a baloldaliságnak olyan csapásán haladt, amin úgy volt nemzetközi, hogy rossz magyar volt. 2010-ben ezért az ágyasságért, majd Gyurcsány elvállalásáért a választók

megbüntették az MSZP-t, korábbi támogatóik jobbik fele elfordult tőlük.

Érdemes elolvasni az interneten található újságok cikkeihez fűzött olvasói véleményeket is, gyakran tömören rámutatnak a lényegre. Egy ilyen így hangzik: *„A baloldal miért csak Magyarországon nemzetellenes? Máshol a kommunisták is hazafiak voltak, és a nép szaporodását tartották elsődlegesnek, ellentétben Kádárral, aki megengedte az abortuszt! A mostani »demokratikus« baloldaliak is csak a nemzetellenességükről híresek, folyamatosan feljelentik az országot különböző újságokban és az eu/usa-ban, tönkreteszik a gazdaságot, a kisebbségekkel és az ellenséges országokkal tartanak, kereszténygyűlölők, drogterjesztők, kommunistavédők. Ellentétben a többi országgal, ahol a baloldal is nacionalista, nem csak a jobboldal!”*

Mégegy kiragadott vélemény a nagy kínálatból: *„A kommunisták 1919 óta nem tekintik hazájuknak Magyarországot, mert ők internacionalisták. Kongresszusaikon az internacionálét éneklik. Ezek szerint a kommunistáknak ez a »himnuszuk«!!!”*

A magyarországi baloldal tehát leszerepelt, és folyamatosan leszerepel napról napra. Humoros figura **Gyurcsány Ferenc**, amikor szívére tett kézzel énekli, hogy: Föl, föl, ti rabjai a földnek, Föl, föl, te éhes proletár! (Mint egykori proligyerek, ő bizony fölkelt, nagyon is! Nagytőkés lett, miniszterelnök, egy ország vezetője), „Semmik vagyunk, s minden leszünk!” – ez is még az ő dala. De kire gondol, amikor arra a részre ér: „Pusztuljon ez a rablóbanda, a rabság-ból elég nekünk. ... A gazdagoknak kedve-kénye erőnkéből szívja ki a vért.” Talán meg sem tanulta ezt a részt, de azt minden bizonnyal vallja fennhangon,

lelkesen: „és nemzetközivé lesz holnapra a világ!” Nem is olyan nehéz a lelkes internacionalistáknak a nemzetköziséget hirdető nyugati politikai képletbe becsatlakozni – a magyarországi baloldal csak lépést vált.

Ha visszatekintünk a magyarországi baloldal nemzetellenes múltjára: a történelmi Magyar Királyság politikai aláaknázóira (Galileisták), a Tanácsköztársaság terroruralmára, Rákosi majd Kádár akasztófás terroruralmára, nehezen értjük meg, hogy van még politikai párt, amely ma is vállalja ebben a sokat szenvedett hazában ezt a múltat. Talán most kezdi érezni ennek súlyát, amikor igyekszik céljait újrafogalmazni, miután fölrémlett számára a talajvesztés. Arra hitványak, hogy megtagadják a kommunista múltat, de tettek egy megtévesztő lépést, megfogalmazták hát a *Döntsd a tőkét, Öntsd a tőkét-re*, de az ellenség ugyanaz maradt: a nemzeti burzsoázia.

Megjelent az MSZP kiadásában a **Baloldali Kiskaté** 2010 novemberében. *„Ez a kiskaté hitvallás és vezérfonal kíván lenni azzal a céllal, hogy a baloldali gondolkodást terjesszék és fejlesszék olvasói.”* Felelős kiadó: **Simon Gábor**, a Magyar Szocialista Párt Választmány elnöke. (öt most éppen gyorsan megtagadták – vigye el a balhét egyedül.) A Stratégiai Bizottság kezdeményezésére és ajánlásával **Angyal Ádám** fogalmazta meg. Nézzük, mit vall ma a kommunista terroruralom magyarországi utódpártja:

„A baloldal jelenlegi képviselői – A környezetvédők, a közérdeket megtestesítő civil és érdekvédelmi szervezetek, a demokraták, a „harmadik utas” (Giddens – Blair – Schröder) gondolatokat vallók, és az azt meghaladó szellemi műhelyek, csoportok, intézmények, a szociáldemokrata és velük együttműködő politikai pártok, a balközép polgári erők, a

liberálisok, a társadalmilag felelős vállalkozások, valamint az ezen elveket képviselő gondolkodók, politikusok a baloldali megtestesítői.”

Ebből az idézetből kitűnik, hogy a „liberálisok” (SZDSZ stb.) benne vannak a politikailag elfogadottak táborában, de például a Thürmer-féle Magyar Munkáspárt – látni fogjuk, miért nem.

„A gazdaság működési rendszere – Alapvető gazdaságszervezési elv a piacgazdaság, amely a tulajdon, a vállalkozás és a versengés szabadságára épül. A baloldal szerint a gazdasági fejlődéshez a piaci rendszerek működtetése mellett társadalmi támogatás és szabályozás szükséges.”

Ebben a szakaszban teljes egészében megtagadták a szocializmus alapvető elveit (minden az államé), és elfogadták a kapitalista gazdálkodás alapvető elvét, nevezetesen azt, hogy a piac mindent elrendez, semmi nem korlátozhatja. A „társadalmi támogatás és szabályozás” értelmetlen, mert szabályozást csak az államhatalom képes gyakorolni, viszont a neoliberais elv szerint az állam nem avatkozhat be a gazdasági életbe. (Ezt szegi meg folyamatosan most a nemzeti kormány, ezért támogatja a nyugati kapitalizmus a magyarországi ellenzéket.)

„Piacgazdaság – A piacgazdaság motorja az egyéni érvényesülés, mindenki, minden vállalkozás vívja meg a maga harcát a sikerért. A kapitalizmus korai ideológiája is felismerte, hogy ha a vállalkozások sikeresek, akkor az egész társadalom jól jár.”

Ez kétszázéves maszlag, elfelejti, hogy ennek ellenében szervezkedett mindenféle kommunista, szocialista, szakszervezeti irányzat. Ezt még megfejelem az alábbi

mondattal, amiben a szabadság szóról is csak a piacgazdaság szabadsága jut eszébe:

„A szabadság az önrendelkezés, önmegvalósítás eszméje. A szabadság a lehetőséget és annak kihasználását jelenti. Ebben az értelemben is a piacgazdaság alapja, amelynek lényeges jellemzője a szabad vállalkozás.”

„A világ változásai arra készítették a baloldali gondolkodókat is, hogy vizsgálják felül eszméiket” – írja az MSZP Kiskáté. „A baloldal már nem a társadalom átalakítását, a fennálló rendszer megdöntését és helyébe más, igazságosabbnak vélt rendszer bevezetését tekinti céljának. A baloldal saját korábbi (proletár-) diktatúrára támaszkodó társadalom berendezkedési nézeteivel szakított. A baloldal elfogadja a kialakult (demokratikus, alkotmányos és piacgazdasági) társadalmi berendezkedést, és fő célja a társadalmi haladás képviselője, szolgálata, ezen belül az elesettek képviselője.”

„A baloldal felismerte, hogy a piacgazdaság működési keretei, így a magántulajdon, a szabad vállalkozás, a verseny nagyobb gazdasági eredményekhez vezetnek, mint más gazdaság szabályozási módszerek.”

A három idézett bekezdés öszintébb megfogalmazással így hangzana: – A szabadság a piacgazdaság privilégiuma. Minden, amit eddig hittünk, követtünk, tettünk, helytelen volt és káros, ezután szolgáljuk a kapitalizmus társadalmi rendjét. A szocializmust elvetjük, éljen a kapitalizmus.

Nos, erre várhatunk... A magyarországi baloldal 45 év kommunista bűneinek terhével 1989-ben a nyugati tőkés zsákmányolás szolgálatára állt, bűnsegédi megvagyonosodását a hatalom birtoklásával védte meg két

évtizeden keresztül. Távoltartásuk a hatalomtól nemzeti önvédelem.